

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudkyně Mgr. Andrey Grycové a soudce JUDr. Tomáše Novosada ve věci

žalobkyně: **Moranella, s.r.o.**, IČO 28252632
sídlem K Rybníčku 13/17, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Mášou
sídlem Na Zderaze 1275/15, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČO: 66002222
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. prosince 2020, č. j. 13 C 244/2018-32,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II mění jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 6 583,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % p. a. z této částky od 2. prosince 2018 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku ve výši 16 580,50 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Davida Máši, advokáta.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Odůvodnění:

- Žalobkyně** se po žalované žalobou podanou dne 4. prosince 2018 u Obvodního soudu pro Prahu 1 jako soudu prvního stupně domáhala zaplacení náhrady nemajetkové újmy v celkové výši 500 000 Kč s příslušenstvím z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení. Předmětné řízení bylo vedeno u Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního, č. j. P4/158618/17/OST/FATU, o umístění stavby označené jako „Bytový dům Nad Havlem“ na pozemcích parc. č. 2332, 2333 a 3268 v k. ú. Krč (dále jen „Řízení“) a bylo zahájeno dne 7. června 2010 podáním návrhu žalobkyně a skončeno na základě usnesení o zastavení řízení ze dne 5. prosince 2017. Na délce Řízení neměla žalobkyně žádný podíl. Žalobkyně délkou Řízení velmi trpěla, neboť jeho zákonná délka byla 24krát překročena. Řízení mělo pro poškozenou zcela zásadní význam, neboť šlo o pozemky v hodnotě cca 12,5 milionů Kč a tržní cena projektovaných 12 bytů byla ve výši zhruba 66 milionů Kč. Výši nemajetkové újmy určila žalobkyně s ohledem na význam Řízení pro žalobkyni a délku, již se zhatily plány v uskutečnění stavebního projektu a realizaci zisku.
- Žalovaná** s požadavkem žalobkyně nesouhlasí a navrhla zamítnutí žaloby. Žalobkyně uplatnila u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000 000 Kč za nepřiměřeně dlouhé Řízení. Nárok žalobkyně byl sdělením žalované ze dne 18. prosince 2018 odmítnut s tím, že vzhledem k určitým průtahům v Řízení žalovaná konstatovala porušení práva žalobkyně, což považuje za dostatečné zadostiučinění. Žalobkyni v daném případě nemohl vzniknout nárok na finanční zadostiučinění, neboť podaná žádost o umístění stavby nebyla úplná, předložený záměr nebyl v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Výsledkem Řízení bylo zastavení Řízení z důvodu nedoplnění podání o souhlas nového vlastníka nemovitostí, kterým se na základě převodu vlastnických práv ze dne 1. července 2016 stala společnost BRETTON ING s.r.o. Nadto žalobkyně nijak svou újmu nespécifikovala, ani dostatečně neuvedla, jak dospěla k výši požadovaného zadostiučinění. U ústního jednání vznesla žalovaná námitku promlčení uplatněného nároku s tím, že již k okamžiku převodu vlastnického práva k nemovitostem žalobkyně věděla o nemajetkové újmě.
- Soud prvního stupně** rozsudkem označeným v záhlaví uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 49 375 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9 % ročně od 2. prosince 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), žalobní požadavek na zaplacení částky 450 625 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9 % ročně od 2. prosince 2018 do zaplacení zamítl (výrok II) a rozhodl, že žalovaná je povinna do tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 342 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok III).
- Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění týkajících se průběhu Řízení, když tato skutková tvrzení byla mezi účastníky řízení nesporná. Stěžejní právní argumentace soudu prvního stupně ohledně nároku za nepřiměřenou délku Řízení trvajících od 7. června 2010 do 6. ledna 2018 spočívala v aplikaci čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a příslušných ustanovení zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „OdpŠk“) na Řízení. Soud dospěl k závěru, že délka Řízení byla nepřiměřeně dlouhá a žalovaná se tak ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk dopustila nesprávného úředního postupu. Nemajetková újma vzniklá žalobkyni z tohoto důvodu se presumuje. Nárok na náhradu nemajetkové újmy je dán dle § 31a OdpŠk, přičemž k odčinění nemajetkové újmy nepostačuje již poskytnuté konstatování porušení práva. Je zde namístě poskytnout žalobkyni zadostiučinění v penězích. Výši zadostiučinění soud určil dle Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále jen „Stanovisko Cpjn 206/2010“). Soud prvního stupně vyšel ze základní částky 15 000 Kč/rok řízení, přičemž za první dva roky vyšel z částky poloviční. Následně soud prvního stupně přihlédl ke kritériím dle § 31a odst. 3 OdpŠk.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Z důvodu složitosti řízení (rozhodováno ve 4 instancích), z důvodu jednání poškozeného (opakované přerušování Řízení z důvodu nedostatků podání žalobkyně) a významu řízení (nižší význam řízení od dubna 2016 do skončení řízení) snížil základní výměru odškodnění o 50 %. Námitku promlčení shledal soud prvního stupně nedůvodnou, neboť Řízení bylo pravomocně skončeno až dne 6. ledna 2018. Žalobkyně byla k tomuto dni stále účastníkem řízení, tudíž promlčecí doba začala běžet až od tohoto okamžiku a dle § 32 odst. 3 OdpŠk ve spojení s § 35 odst. 1 OdpŠk byla žaloba podána před uplynutím promlčecí doby. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o. s. ř.

5. **Žalobkyně** napadla rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci a dále vytkla vadu řízení spočívající v neprovedení důkazu následně vydaného stavebního povolení. Žalobkyně především nesouhlasila s určením základní částky ve výši 15 000 Kč za rok řízení, a to jednak z důvodu nenavýšení základní částky dle Stanoviska Cpjn 206/2010 o inflaci, která činí oproti roku 2010 cca 23 %, a jednak v tom směru, že základní částku vztáhl soud prvního stupně na 1 rok řízení, nikoli na 3 měsíce řízení. Jednotkou pro správní řízení s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí ve správním řízení má být dle zákona vydáno v krajní lhůtě do 90 dnů, je čtvrtrok. Žalobkyně dále vytkla nesprávné zhodnocení délky Řízení, které mělo dle žalobkyně trvat maximálně 7 měsíců a 15 dnů, nikoli 24 měsíců. Namítla rovněž nesprávné zhodnocení kritérií dle § 31a OdpŠk. Význam (hodnota) řízení byla pro žalobkyni v řádu desítek milionů Kč. Žalobkyně nesouhlasila s názorem soudu, že po převodu pozemků pro ni Řízení ztratilo význam. Soud prvního stupně nesprávně zhodnotil opakované rozhodování správních orgánů k tíži žalobkyně. Tato skutečnost má být zohledněna k tíži žalované. Konečně soud prvního stupně se nevypořádal s argumentem žalobkyně, že délka odškodňovacího řízení nebyla přiměřená a s ohledem na tuto skutečnost měl odškodnění rovněž navýšit.
6. **Žalovaná** se k odvolání nevyjádřila a z účasti na jednání se omluvila. Odvolací soud tak dne 26. srpna 2021 jednal v nepřítomnosti žalované (§ 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř.).
7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a, § 214 odst. 1 o. s. ř.) a odvolání shledal částečně důvodným.
8. Soud prvního stupně zjištěný skutkový stav, který byl ostatně mezi účastníky řízení nesporný, po právní stránce posoudil za aplikace příslušných ustanovení OdpŠk. Závěr soudu prvního stupně ve vztahu k základu žalobkyni uplatněného nároku je správný, neboť v daném případě byly naplněny všechny předpoklady odpovědnosti žalované za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem dle § 31a OdpŠk, a to současné naplnění existence nesprávného úředního postupu ve formě nepřiměřeně dlouhého řízení, vzniku nemajetkové újmy a příčinné souvislosti mezi nepřiměřeně dlouhým řízením a vznikem nemajetkové újmy. Správný byl i závěr soudu prvního stupně, že konstatování porušení práva není dostatečnou formou odškodnění nemajetkové újmy.
9. Námitka žalobkyně, že řízení před soudem prvního stupně bylo stíženo vadou spočívající v neprovedení důkazu následně vydaného stavebního povolení, je nedůvodná. V daném případě není stavební povolení, jež mělo být následně vydáno jinému subjektu v jiném stavebním řízení, způsobitým důkazním prostředkem k prokázání existence či výše nemajetkové újmy žalobkyně spočívající v nejistotě ohledně výsledku Řízení. Soud prvního stupně tak nepochybil, pokud tento důkazní návrh zamítl. Žalobkyně navíc u ústního jednání dne 30. listopadu 2020 uvedla, že stavba byla v jiném řízení povolena „téměř v tom rozsahu“, v jakém navrhovala žalobkyně. Stavba tak byla povolena na základě odlišné projektové dokumentace, byť by tato odlišnost byla jen minimální. Výše uvedený důkazní prostředek tak nebyl ani způsobitý k prokázání tvrzení žalobkyně, že tato mohla očekávat kladné rozhodnutí v Řízení. Zadostiučinění je zde navíc žádáno nikoli za nezákonnost rozhodnutí, ale za nepřiměřenou délku řízení. Pokud by žalobkyně jako

navrhovatelka nevstupovala do Řízení s cílem získat v Řízení kladné rozhodnutí, byl by význam Řízení pro ni nulový a absentovala by vůbec podmínka vzniku újmy. Očekávání kladného rozhodnutí je ve vztahu k navrhovateli (žadateli) znakem standardního významu řízení.

10. Ostatní odvolací námitky žalobkyně pak směřují k výši zadostiučinění určené soudem prvního stupně. Podle § 31a odst. 2 OdpSšk se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Soud prvního stupně sice při určení výše zadostiučinění správně vyšel ze Stanoviska Cpjn 206/2010 a z tam určeného rozmezí základní částky, avšak při určení výše základní částky dostatečně nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu. V daném případě Řízení trvalo 7 let a 7 měsíců a probíhalo od června 2010 do ledna 2018, jde tedy o evidentně nepřiměřeně dlouhé řízení. Navíc jde o řízení správní, v němž zákon stanoví lhůty pro maximální dobu rozhodnutí. I pokud by se v případě Řízení jednalo o zvláště složitý případ, byl správní orgán povinen dle § 87 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), rozhodnout do 90 dnů. S ohledem na počet instancí rozhodujících ve věci a s přihlédnutím k potřebě s tím souvisejících úkonů považuje odvolací soud za správný závěr soudu prvního stupně ohledně přiměřené délky Řízení v trvání cca dvou let. Na druhou stranu lze souhlasit s žalobkyní, že vzhledem k tomu, že od vydání Stanoviska Cpjn 206/2010 uplynulo více než 10 let, je namístě v daném případě zohlednit i vývoj ekonomické situace v České republice (inflaci). Ostatně i ve Stanovisku Cpjn 206/2010 je přiměřenost rozmezí základní částky odvozována od „poměrů České republiky“. Tento závěr není dle odvolacího soudu ani v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 16. července 2019, sp. zn. 30 Cdo 3509/2018, jež ve svém odůvodnění citoval soud prvního stupně k závěru o nezohlednění inflace. Nelze totiž přehlédnout, že Nejvyšší soud ve výše uvedeném rozhodnutí k této otázce pouze odkázal na své rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, sp. zn. 30 Cdo 1964/2012, dle něhož případný vliv inflace není důvodem k revizi Stanoviska Cpjn 206/2010 s ohledem na orientační rozmezí základní částky nezabavující obecné soudy nižších stupňů povinnosti individuálního posouzení každého případu. Dle odvolacího soudu je tak možné zohlednit vliv inflace (změnu hodnoty peněz a tím změnu míry satisfakčních účinků) při určení výše základní částky spolu s dalšími kritérii při individuálním zhodnocení daného případu. Navíc výše uvedený právní závěr Nejvyššího soudu byl uveden v rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, tj. v rozhodnutí vydaném ve velmi krátkém časovém odstupu po přijetí Stanoviska Cpjn 206/2010 a v tomto kontextu je třeba je vykládat. Z tohoto důvodu tak odvolací soud považuje odvolací námitku žalobkyně týkající se nesprávně určené výše základní částky za důvodnou. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené určil výši základní částky ve výši 17 000 Kč, když tuto částku považuje za přiměřenou všem shora uvedeným okolnostem daného případu.
11. Naopak odvolací soud považuje za nedůvodnou odvolací námitku žalobkyně spočívající ve vztažení základní částky k časovému úseku 3 měsíců. V tomto směru odvolací soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2019, sp. zn. 30 Cdo 5760/2017, v němž se dovolací soud zabýval i touto otázkou: „*Otázkou posuzování délky správních řízení se Nejvyšší soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, uveřejněného pod číslem 113/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V rozsudku stanovil kritéria, jimiž je třeba se zabývat pro zodpovězení otázky, zda posuzované řízení spadá pod ochranu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva). Následně uvedl: Při jejich kladném posouzení je nutné dojít k závěru o aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Jelikož z tohoto ustanovení vychází rovněž Stanovisko, je nutné v takovém případě **veškeré závěry ve Stanovisku vyjádřené aplikovat i na správní řízení, jež čl. 6 odst. 1 Úmluvy podléhají.** Současně, hovoří-li Stanovisko o správních řízeních, má tím na mysli pouze ta správní řízení, na něž čl. 6 odst. 1 Úmluvy dopadá. Řešení otázky, zda krácení zadostiučinění v prvních dvou letech řízení se vztahuje také na řízení správní, tak plyne z právě uvedeného. Mají-li být aplikovány veškeré závěry Stanoviska, pak je zřejmé, že má být aplikován také tento závěr. Na tento závěr nemá vliv ani okolnost, že pro vydání rozhodnutí ve*

správním řízení jsou stanoveny zákonné lhůty a že řízení o poskytnutí sociální dávky je považováno za řízení se zvýšeným významem pro účastníka.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že jelikož na Řízení dopadá čl. 6 Úmluvy, je třeba na toto řízení aplikovat veškeré závěry Stanoviska Cpjn 206/2010, tj. i závěr, že pro poměry České republiky je přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč **za jeden rok řízení**. Právní názor žalobkyně, že základní částku je v případě správních řízení, na něž dopadá čl. 6 Úmluvy, třeba vztáhnout ke třem měsícům, je tedy nesprávný.

12. Dále se odvolací soud zabýval námitkou nesprávného zhodnocení kritérií vyplývajících z § 31a odst. 3 OdpŠk, dle něhož v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Soud prvního stupně snížil základní částku o 50 % z důvodu složitosti řízení, jednání poškozeného a významu řízení. Soudu prvního stupně lze vytknout, že z odůvodnění napadeného rozsudku nelze ve vztahu k jednotlivým kritériím zjistit, jak tato kritéria soud prvního stupně zhodnotil jednotlivě. Odvolací soud jednotlivá kritéria zhodnotil se zohledněním odvolacích námitek následovně.
13. Kritérium celkové délky řízení odvolací soud již zohlednil v rámci stanovení základní částky odškodnění za jeden rok řízení.
14. Pokud jde o kritérium složitosti řízení, žalobkyně ve vztahu k tomuto kritériu namítla, že soud prvního stupně považoval řízení za složité s ohledem na počet rozhodnutí v řízení vydaných a počet instancí, které rozhodovaly, avšak nezvažil, že žalobce k těmto nezákonným rozhodnutím nijak nepřispěl. Počet zrušených rozhodnutí má být dle žalobkyně přičítán k tíži žalované. Tato odvolací námitka však není důvodná. V tomto směru odvolací soud odkazuje na Stanovisko Cpjn 206/2010, v němž Nejvyšší soud ve vztahu ke kritériu složitost případu (řízení) uvádí následující: *„Složitost řízení z pohledu Evropského soudu zahrnuje ve své konkretizaci jednak počet instancí, v nichž byla věc řešena a dále složitost věci samu o sobě. V této souvislosti je však nutno upozornit na to, že účastník může zasáhnout do délky řízení i tím, že využívá svého procesního práva podávat opravné prostředky, popřípadě uplatňuje jiné námítky dané mu k dispozici procesními předpisy, a případ tak projednávají soudy, popřípadě jiné orgány veřejné moci, ve více stupních, což však zpravidla nelze klást k tíži poškozeného (viz kritérium ad b)/chování poškozeného pozn. odvolacího soudu). Lze však vyjít z toho, že řízení ve více instancích obecně zakládá dobu potřebnou pro předložení věci přezkumnému soudu, pro jeho přezkumné posouzení a pro případné promítnutí výsledků přezkumu do dalšího postupu v řízení, protože je ospravedlnitelná celková délka řízení prodlužována zásadně o dobu za řízení před další instancí.“* Z výše uvedeného je tak zřejmé, že soud prvního stupně zcela správně v rámci kritéria složitosti řízení zohlednil fakt, že v Řízení bylo rozhodováno ve čtyřech stupních (stavební odbor Úřadu městské části Praha 4, Magistrát hl. m. Prahy, Ministerstvo pro místní rozvoj, ministryně pro místní rozvoj), přičemž sama žalobkyně podala dvakrát podnět k provedení přezkumného řízení, jak vyplývá ze zjištěného průběhu Řízení. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že doba řízení byla prodlužována o dobu za řízení před další instancí a tuto skutečnost je třeba v rámci kritéria složitosti řízení rovněž zohlednit. Dle odvolacího soudu je tak přiměřené z tohoto důvodu snížit základní částku o 10 %.
15. Skutečnost, že bylo rozhodováno opakovaně z důvodů rušení vydaných rozhodnutí, je pak třeba zhodnotit v rámci kritéria postupu příslušných orgánů. V tomto směru odvolací soud shledal odvolací námitku žalobkyně důvodnou, neboť pokud v Řízení docházelo k opakovanému rušení předchozích rozhodnutí, pak je třeba tuto skutečnost zhodnotit k tíži žalované, neboť je evidentní, že se správní orgány v rámci svého rozhodování dopouštěly chybných rozhodnutí. Z tohoto důvodu tak odvolací soud zvýšil základní částku o 10 %.

16. Ve vztahu ke kritériu jednání poškozeného je třeba jednoznačně přisvědčit soudu prvního stupně, že žalobkyně se velmi výrazným způsobem podílela na nepřiměřené délce Řízení. K tíži žalobkyně lze přičítat délku řízení v období od 7. června 2010 do 10. prosince 2012, kdy tato musela být opakovaně stavebním úřadem vyzývána k doplnění podkladů, sama žalobkyně žádala o přerušování řízení z důvodů úprav dokumentace projektu a následně pak žalobkyně významně změnila projektovou dokumentaci stavby (např. snížením stavby o 1 podlaží, zmenšením zastavěné plochy). Dále lze k tíži žalobkyně přičíst i délku řízení od 1. července 2016 do 6. ledna 2018, když ke dni 1. července 2016 došlo k převodu pozemků dotčených stavbou na společnost BRETTON ING s.r.o., aniž by žalobkyně měla zajištěn souhlas nového vlastníka pozemků se stavbou a z tohoto důvodu tak bylo řízení přerušeno a následně zastaveno. Lze tak shrnout, že z důvodů na straně žalobkyně tak došlo k prodloužení délky Řízení o cca 4 roky, tudíž z tohoto důvodu odvolací soud snížil základní částku o 50 %.
17. Konečně pokud jde o kritérium významu řízení pro poškozeného, pak dle odvolacího soudu šlo v daném případě o standardní význam řízení. V daném případě nešlo typově o řízení s vyšším významem pro poškozeného, za která jsou dle Stanoviska Cpjn 206/2010 pokládána trestní řízení (zejména je-li omezena osobní svoboda účastníka), řízení na ochranu osobnosti, rodinněprávní vztahy (zejména řízení ve věcech péče o nezletilé a věci výživného), řízení ve věcech osobního stavu, pracovněprávní spory či řízení o poskytnutí různých plnění ze strany státu (sociální dávky, dávky důchodového pojištění, dávky zdravotního pojištění, podpora v nezaměstnanosti atd.). Námitka žalobkyně, že význam řízení by měl být odvozen z žalobkyní tvrzené tržní ceny 12 bytů (ve výši 66 mil. Kč) v případě realizace stavby není důvodná. Tento argument není přiléhavý již jen s ohledem na skutečnost, že údaj o tržní ceně bytů neříká nic o možném zisku žalobkyně. Význam Řízení je třeba odvozovat od předmětu řízení, když v daném případě se jednalo o stavební řízení týkající se pozemků žalobkyně, což lze považovat za řízení pro žalobkyni jako obchodní společnost – podnikatelku za řízení se standardním významem. Nejednalo se ani o větší (významný) developerský projekt, a to ani z hlediska velikosti pozemků, ani z hlediska počtu zamýšlených bytů. Nadto o významu řízení pro žalobkyni vypovídá i fakt, že v rámci zcizení pozemků si žalobkyně k okamžiku převodu smluvně (v rámci kupní smlouvy či spolu s ní) nezajistila souhlas nabyvatele předmětných pozemků se stavbou, jakož i to, že Řízení bylo vlivem žalobkyně opakovaně přerušeno. Ač z posledně uvedených dvou okolností by bylo možno dokonce dovozovat nižší než standardní význam Řízení pro žalobkyni, odvolací soud zohlednil význam Řízení pro žalobkyni jako standardní a z tohoto hlediska základní částku nijak nemodifikoval. Jako podstandardní je neposuzoval proto, že obě výše zmíněné okolnosti již (k tíži žalobkyně) zohlednil v rámci kritéria jednání poškozeného.
18. Pokud jde o odvolací námitku, že soud prvního stupně nezvýšil odškodnění z důvodu nepřiměřené délky odškodňovacího řízení, pak tato námitka není způsobitelná odvolacím důvodem ve smyslu § 205a o. s. ř. (neúplná apelace). Tvrzená nepřiměřená délka odškodňovacího řízení není skutečností, která by měla nastat až po rozhodnutí soudu prvního stupně. Pokud žalobkyně považovala délku řízení již před soudem prvního stupně za nepřiměřeně dlouhou, měla tuto skutečnost uvést v řízení před soudem prvního stupně do doby koncentrace řízení u soudu prvního stupně (§ 118b o. s. ř.). V tomto směru odvolací soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 2013, sp. zn. 30 Cdo 4539/2011, v němž uvedl: „*Nejvyšší soud však poznamenává, že v bodě VI. Stanoviska v případě takového návrhu na zvýšení odškodnění tuto možnost připustil. K uvedené možnosti je však třeba poukázat na limity uvedení nových skutečností a změny žaloby v řízení před soudem prvního stupně tehdy, uplatní-li se postup podle § 118b odst. 1 a 2 o. s. ř. (na rozdíl od situace uvedené v § 118b odst. 3 o. s. ř.). To obdobně platí i pro řízení odvolací (viz § 205a odst. 1 a § 216 odst. 2 o. s. ř.). Zvýšit základní částku za příslušný časový úsek lze v případě, kdy je samotné kompenzační řízení nepřiměřeně dlouhé a žalobce zvýšení odškodnění z tohoto důvodu navrhne, do nastoupení účinků koncentrace v konkrétním řízení, což žalobci neučinili.*“ Žalobkyně však tuto námitku, resp. nové tvrzení před soudem prvního stupně nevznesla. Neučinila tak ani v žalobě, jak tvrdila v odvolacím řízení, ani u ústního jednání před soudem prvního stupně dne 30. listopadu

2020, přičemž nejde o situaci, kdy by tato nová skutečnost měla nastat až po koncentraci řízení před soudem prvního stupně.

19. Výše přiměřeného zadostiučinění za nepřiměřenou délku Řízení by tak s ohledem na délku řízení (7 let a 7 měsíců) činila bez modifikace částku 111 917 Kč ($=2*7500+5*17\ 000+17000/12*7$) a po modifikaci (snížení) o 50 ($=50-10+10$) % činí výše přiměřeného zadostiučinění částku 55 958,50 Kč ($=111917/2$). Vzhledem k tomu, že soudem prvního stupně byla žalobkyni výrokem I napadeného rozsudku přiznána na zadostiučinění částka 49 375 Kč, je namíste žalobkyni nad již přiznanou částku přiznat ještě částku 6 583,50 Kč ($=55958,50-49375$). Jelikož je žalovaná v prodlení s úhradou peněžitého plnění, vznikl žalobkyni vedle nároku na jistinu i nárok na úrok z prodlení dle § 1970 o. z. ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Prvním dnem prodlení je pak den 2. prosince 2018, neboť žalobkyně u žalované uplatnila svůj nárok dne 1. června 2018 a dle § 15 OdpŠk šestiměsíční lhůta marně uplynula dne 1. prosince 2018.
20. Odvolací soud ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil ve výroku II pouze tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni ještě částku ve výši 6 583,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % p. a. z této částky od 2. prosince 2018 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku a ve zbývající části výrok II napadeného rozsudku postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. Vzhledem ke změně rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodoval odvolací soud v souladu s § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu i o **nákladech řízení** před soudem prvního stupně, přičemž se ale v zásadě ztotožnil se závěry soudu prvního stupně k této otázce. O nákladech řízení před soudem prvního stupně rozhodl soud prvního stupně správně dle § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť žalobkyně měla sice ve věci jen částečný úspěch, avšak rozhodnutí o výši plnění v daném případě záleželo na úvaze soudu. Žalobkyně tak má právo na náhradu nákladů v řízení před soudem prvního stupně v plném rozsahu. Soud prvního stupně však nesprávně do nákladů řízení žalobkyně nezapočítal úkon právní služby spočívající v účasti právního zástupce žalobkyně na jednání, při němž došlo pouze k vyhlášení rozsudku. Náklady žalobkyně se sestávají z odměny za právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a. t.“), za tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 a. t. [příprava a převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. a účast při jednání dne 30. listopadu 2020] ve výši 3 100 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. a) a. t. ve spojení s § 7 bod 5 a. t., z odměny za úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. f) a. t. (účast na jednání dne 3. prosince 2020, při němž byl pouze vyhlášen rozsudek) ve výši 1 550 Kč, z režijních paušálů ve výši 300 Kč/úkon ve vztahu ke každému ze čtyř uvedených úkonů dle § 13 odst. 4 a. t., z 21% DPH ve výši 2 530,50 Kč, jehož je právní zástupce žalobkyně plátce, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, tj. celkem 16 580,50 Kč [$=3,5*3100+4*300$]*1,21+2000].
22. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl postupem dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., *arg. a contrario*, za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byla žalobkyně úspěšná jen zcela nepatrně (v rozsahu cca 1,5 %), resp. slovy usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. října 2015, sp. zn. 28 Cdo 5183/2014, byl její úspěch mimořádně malý (Nejvyšší soud řešil situaci, kdy šlo o úspěch méně než 4 %), a jde tak o případ, kdy se při rozhodování o nákladech odvolacího řízení § 142 odst. 3 o. s. ř. neuplatní ve prospěch žalobkyně (z důvodu, že výše záležela na úvaze soudu), ale ve prospěch žalované (z důvodu, že na její straně jde o neúspěch jen v poměrně nepatrné části). Žalované tak vzniklo právo na plnou náhradu nákladů odvolacího řízení, avšak žalovaná v odvolacím řízení žádné náklady neměla. Odvolací soud tak rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
23. Patnáctidenní lhůta k plnění byla stanovena ve výroku I a II postupem podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř. Odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti

běžné třídní lhůtě může způsobit žalobkyni újmu. Místo plnění dle výroku II bylo stanoveno podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku **je** dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku II a III tohoto rozsudku dovolání přípustné **není**.

Praha 26. srpna 2021

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu